

N:o 130.

Af herr **A. G. Andersson** i Himmelsby, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående ändring af § 4 i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.*

Bland de bestämmelser i vår nuvarande väglag, som varit föremål för anmärkningar, torde den i 4 § åt Konungens befallningshafvande gifna rätten att emot de väghållningsskyldiges och häradsrättens afstyrkande besluta om anläggning af ny väg samt omläggning och förbättring af gammal vara den, som för både staten och de väghållningsskyldige förorsakat och kan komma att förorsaka både stora och betungande utgifter, i synnerhet för de väghållningsskyldige. Och det händer ju äfven, att Konungens befallningshafvande, i strid med väglagen, på några få personers ansökan om statsanslag till anläggning af ny väg eller omläggning och förbättring af gammal, utan de väghållningsskyldiges hörande beslutar, att ansökningen skall bifallas och anläggningen komma att utföras, äfven om den väg, som ansökningen gäلت, är för allmän trafik alldeles obehöflig. Ty det har händt, att ansökning om statsanslag till anläggning af ny väg, gående parallelt med en nyss förut med bidrag af statsmedel omlagd väg och icke någonstädes på en kilometers afstånd från densamma, blifvit af Konungens befallningshafvande beslutad, och framställning till vederbörande om anslag till densamma blifvit gjord. Under sådana förhållanden synes det vara i både statens samt de väghållningsskyldiges intresse, att Konungens befallningshafvandes nuvarande rätt att i strid med de väghållningsskyldiges och häradsrättens afstyrkande besluta om anläggande af ny väg samt omläggning af gammal måtte upphöra. Ty jag är fullt öfvertygad om att behöfliga vägar för den allmänna samfärdseln nog ändå skola komma till stånd, men att derigenom skall vinnas, att såväl staten som de väghållningsskyldige skola derigenom befrias från onödiga utgifter, utan att allmänheten deraf skall behöfva lida brist på nödiga och nyttiga vägar.

På anförda grunder får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa, det Kongl. Maj:t tacktes, i sammanhang med den utredning, som förehafves till ändring i väglagen, äfven låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i väglagens § 4, som med denna motion åsyftas.

Stockholm den 26 januari 1902.

Gustaf Andersson.

N:o 131.

Af herrar **G. Elowson** och **M. Dahn**, *angående bildande af en särskild, för afbetalningslån afsedd fond under riksbankens förvaltning m. m.*

Upprepade gånger och från olika håll har det framhållits såsom en svaghet hos nu gällande banklag, att enligt densamma en fjerdedel (25 procent) af riksbankens grundfond kan fastläsas i lån på lång tid och mot årliga afbetalningar emot säkerhet äfven af borgen. Man torde icke kunna förneka, att denna låneform föga öfverensstämmer med de allmänna principer, som böra för en sedelutgifvande riksbank vara bestämmande. Vid en jemförelse med andra länders centralbanker lär det icke heller kunna betraktas såsom en fördel för Sveriges riksbank, att en betydande del af dess fonder befinnes vara placerad på nyss antydda sätt. Önskvärdheten af de uti banklagen medgifna afbetalningslånen har emellertid vuxit så fort i allmänhetens medvetande, och öfver hela landet har man blifvit så van vid de fördelar, denna utlåningsform erbjuder, att ett upphäfvande af densamma icke anses tillrådligt.